

‘PETER BARENDSE? HEEFT DIE BIJ FEYENOORD GESPEELD?’

Gerard Meijer nodigt maandelijks een oud-speler, -trainer of -medewerker uit in zijn Ambassadors Room in De Kuip, Feyenoord Magazine schuift aan. Deze keer Peter Barendse (49), die in de tweede helft van de jaren tachtig ruim zeventig Eredivisie-duels namens Feyenoord speelde.

Tekst: Steven van der Hoeven
Fotografie: John de Pater

Gerard Meijer kan niet kwaad worden op Peter Barendse. De clubambassadeur staat op vanachter zijn bureau en gaat nog maar een keer naar de wc. ‘Ik heb gekeken of er file staat vanuit Delft, maar daar kan-ie zich niet achter verschuilen’, zegt Meijer. ‘Aardige gozer, maar een zeef. Het is maar goed dat-ie zo’n goed vrouwtje heeft, anders komt er niets van hem terecht.’ Peter Barendse had het wel wat geleken, een ochtend herinneringen ophalen met Gerard Meijer. ‘Voor Geertje doe ik alles’, zei hij. ‘Bel me de dag van te voren nog even, anders vergeet ik het.’ ‘Ja’, zei Barendse die dag van te voren. ‘Tot morgen.’ Meijer keert ontspannen terug in zijn Ambassadors Room. ‘Is-ie er nou nog niet? Ik had ‘m moeten bellen, ik had ‘m vanochtend moeten bellen.’ Meijer heeft half elf genoteerd in zijn papieren agenda. Om tien voor elf neemt Barendse zijn telefoon op met een vloek. ‘Ik kom eraan!’ Een benige man met lens verschijnt in de deuropening. Feyenoords huisfotograaf heeft een naam. John de Pater, die komt wat later. ‘Ik mag niks zeggen’, zegt hij. ‘Maarre, waar blijft die Barendse?’ Na een kwartier Barendse weer aan de lijn. Opnieuw een vloek, na de Vader nu de Zoon. ‘Had me verslapen, kom er nú aan!’ De Pater stelt zijn dagprogramma bij, Meijer laat zich helpen door een medewerkster van de club. Verscholen achter snoepkasten zitten

ze om en om aan de knoppen, tot Meijers telefoon opnieuw geïnstalleerd is. Daarna bukt Meijer zich naar de minikoelkast voor zijn derde Cola-light van de ochtend. Om tien voor twaalf rent Barendse met een helm aan zijn arm over de roltrap van het Maasgebouw, in een keer door naar de Ambassadors Room. ‘Nou niet boos doen’, zegt de oud-Feyenoorder, terwijl hij Meijer een

‘Man, ik klink misschien als een wijf, maar door Feyenoord zit ik weer lekker in mijn vel’

PETER BARENDSE

kus geeft. ‘Het is een mooie dag.’ Ze knuffelen. ‘Es bleef liggen, had pas om twaalf uur een klantje’, zegt Barendse. ‘Anders was ik er gewoon vroeg uit geweest. Heb een

motor gehaald en geracet, man!’ De Pater zet Meijer en Barendse tegen de muur, laat ze op de bank in de hoek van de kamer zitten. ‘Zo, staat erop’, zegt hij na een minuut. ‘Ik ben weg, anders gaat mijn dagprogramma helemaal naar de klote.’ Barendse pakt een stoel, staat dan weer op. Hij roert suiker en melk door zijn koffie, zegt: ‘Geertje, ik zal je wat raars vertellen. Gisteren zat ik bij mijn vrouw in de kapsalon aan een tafeltje naar buiten te kijken. Ik kén dat ventje, zei ik tegen Es. Ik zoek op mijn telefoon een foto op en ja hoor: dat is hem! Ik loop de straat op, pák zijn hand: Jij komt nú naar binnen toe! Hij schrok. Peter, zei ik. Peter Barendse. Aaaahh Peeetje, zei-ie. Leo Beenhakker, liep Leo gewoon bij ons in Delft.’ Barendse had zijn vroegere jeugdtrainer op Varkenoord een kop koffie geserveerd. ‘Doe ik vaker. Koppie koffie meneer, suiker en melk mevrouw? Lekker het wijffie helpen.’ Meijer en Barendse praten over vroeger. Over hoe Barendse als geblesseerde jeugdspeler door zijn trainer Wim Jansen ’s avonds naar het stadion werd gestuurd, om zich door Meijer te laten kneden. Over hoe Barendse als speler van Feyenoord 1 een sportwagen van sponsor Opel reed, om zich bij ome Fred Blankemeijer te moeten verantwoorden over de snelheidsboetes die binnenstroomden in De Kuip. ‘Met 130 door de Maastunnel waar je vanwege

wegwerkzaamheden veertig mag’, zei de oer-Feyenoorder. ‘Dat is toch niet representatief voor de club en de sponsor?’ ‘Hoe bedoelt u?’ antwoordde Barendse. ‘Teder een kijkt toch wat voor een merk dat is, als-ie zo hard kan?’ Meijer en Barendse praten over het seizoen 1988-1989, waarin ‘die ondeugende sodomiet’ veel speelde onder trainer Rob Jacobs, maar door technisch directeur Hans Kraay sr. met een volgens Barendse te lage contractaanbieding naar de uitgang werd gedirigeerd. ‘Jacobs kwam tijdens dat jaar naar me toe en zei: Kijk Peet, ik heb hier elf namen staan. Als ik die aan die ouwe Kraay laat zien, zegt-ie: Ik had het toch anders gedaan. Peet, als ik jouw naam dan weglaat, zegt-ie: Ja, dat ziet er beter uit. Maar Peet, ik heb er schijt aan. Jij speelt gewoon.’ Barendse vertelt hoe hij naar BVV Den Bosch vertrok, om als speler van SVV op te gaan in fusieclub SVV/Dordrecht’90. Op 27-jarige leeftijd volgde afkeuring, vanwege versleten heupen. ‘Het eerste jaar mocht ik niets doen,

ook geen ander werk’, zegt hij. ‘Ik zat thuis alleen maar voor me uit te staren. Met mijn zontjes onder mijn armen was ik de gelukkigste man op aarde. Waren zij weg, dan zat ik alleen maar te janken als een mongool. Ik wilde niets meer met het betaalde voetbal te maken hebben.’ ‘Jullie voetballers raken de weg kwijt als het opeens afgelopen is’, zegt Meijer. ‘Zeker als jullie ermee móeten kappen. Voetbal is jullie leven. Na de laatste wedstrijd stopt het leven, zo voelen jullie dat.’ ‘Na een jaar heb ik een aannemingsbedrijf van mijn vader overgenomen. Prima hoor, maar niet mijn ding. Na vijftien jaar heb ik de zaak weer weggedaan.’ Barendse vertelt hoe hij een kapsalon kocht voor Esmeralda, via zijn twee zonen ook weer met voetbal in aanraking was gekomen. Hoe hij Haaglandia C1 onder zijn hoede nam en zijn trainersdiploma’s haalde. Hoe hij zes jaar geleden inging op een uitnodiging voor de jaarlijkse reünie voor oud-Feyenoorders, nadat sinds zijn vertrek uit De Kuip alle contact met de club verloren was. ‘Komt nooit meer goed, dacht ik. Ik zag er enorm tegenop om naar die reünie te gaan. Kennen ze me nog, schijten ze me niet uit?’ Dan: ‘Gerard, Bennie, Ruud Heus, Gaston Taument, het werd een geweldige dag. Ze vroegen direct of ik geen zin had om met oud-Feyenoord te spelen. Gewéldig!’ Barendse staat op en haalt zijn telefoon uit z’n broekzak. ‘Hier, fotobewijs. Gerard Meijer onder een roze handdoek op Curaçao, mijn vrouwtje staat ‘m te knippen. Waren we met

oud-Feyenoord, een wereldtijd!’ ‘Leuk meissie hoor, Esmeralda’, zegt Meijer. ‘Met haar kan ik het beter vinden dan met jou, Barendse.’ Barendse vertelt hoe Ben Wijnstekers hem bij Feyenoord Soccer Schools betrok, hoe hij sinds een aantal jaren namens Feyenoord Academy ook de wereld over trekt om trainingen te geven. ‘Je gaat steeds met iemand anders op vakantie’, zegt hij. ‘Vakantie, ja. Ik ben weer met m’n hobby bezig en draag m’n club uit.’ Barendse staat weer eens op. Rechttop, hij duwt zijn schouders naar achteren. ‘Zó voel ik me als ik dat Feyenoord-trainingspak aantrek. Op mijn zevende ben ik op Varkenoord gaan voetballen. Ik heb een rood-wit hart, klaar.’ ‘Het is goed dat je terug bent, ouwe’, zegt Meijer. ‘Als je in de club zit, blijf je zichtbaar. Bennie, Gassie, Cor Adriaanse, die kennen de mensen doordat ze er altijd bij zijn gebleven. Als ik jouw naam noem, zeggen supporters: Peter Barendse? Heeft die bij Feyenoord gespeeld? Maar je bent weer in beeld, ouwe.’ ‘Man, ik klink misschien als een wijf, maar door Feyenoord zit ik weer lekker in mijn vel. Een warm bad, al die Feyenoorders die elkaar helpen.’ Nu staat Meijer op. ‘Kom op klootzak, we gaan naar de brasserie. Daar zit al een uur iemand op me te wachten. Zullen we eens zien of-ie die rimpelkop van jou herkent.’ ‘Lief zijn, Geertje’, zegt Barendse. ‘Lief zijn.’ ‘Pleur op, Peet’, zegt Meijer. ‘Op tijd komen en meekomen, dat moet je.’

